

## Arrest

nr. 183 274 van 1 maart 2017  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2017 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het tussenarrest van 24 februari 2017 met nummer 182 939.

Gelet op de beschikking van 28 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2017 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 oktober 2016 toe op Belgisch grondgebied en diende op 24 oktober 2016 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) stelde op 24 oktober 2016 vast dat verzoekers vingerafdrukken op 24 augustus 2016 in Taranto (Italië) werden geregistreerd in de Eurodac-databank in het kader van een illegale binnenkomst.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris verzocht de Italiaanse autoriteiten op 4 november 2016 om verzoeker over te nemen.

1.5. Op 5 januari 2017 werden de Italiaanse autoriteiten op de hoogte gebracht dat zij via een zogeheten 'tacit agreement' verantwoordelijk werden voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 31 januari 2017 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 16 februari 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"Bevel om het grondgebied te verlaten*

*Aan de Heer, die verklaart te heten(1):*

*naam: D.(...) T.(...)*

*voornaam: M.(...)*

*geboortedatum: (...)*

*geboorteplaats: (...)*

*nationaliteit: Ethiopië*

*In voorkomend geval, ALIAS:*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:*

*Artikel 7, alinea 1:*

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

*Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.*

☐ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

*Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:*

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

*Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 31.01.2017 (bijlage 26 quater van 31.01.2017).*

*Terugleiding naar de grens*

**REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:**

*Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<sup>2</sup> om de volgende redenen:*

*Op 24.10.2016 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Italië op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.*

Op 04.11.2016 diende de DVZ bij de Italiaanse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Italiaanse autoriteiten gingen op 05.01.2017 stilzwijgend akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 31.01.2017 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 31.01.2017), geldig 10 dagen, betekend. Indien betrokkene een beroep tegen deze bijlage 26quater heeft ingediend, dient opgemerkt te worden dat het beroep geen schorsende werking heeft. De omstandigheid dat de terugleiding naar Italië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden,

aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 31.01.2017 (bijlage 26 quater van 31.01.2017).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Italië."

Dit vormt de bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

*"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissingen tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat.

## 3. Over de vordering tot schorsing

### 3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna:

de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.*

#### 3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*“Artikel 39/82, §4, tweede lid Vw. bepaalt: ‘(…)’*

*Verzoeker maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel, wordt momenteel vastgehouden in het gesloten centrum te Merksplas en een verwijdering naar Italië is imminent.”*

3.2.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 februari 2017 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas. Omwille van deze overbrenging met het oog op zijn transfer naar Italië, die op 6 maart 2017 in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft plaatsgevonden.

3.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

### 3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

#### 3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de

door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

### 3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

3.3.2.2. Ter gelegenheid van de terechtzitting van 21 februari 2017 stelde de aanwezige raadsman dat hij door toedoen van de betekening van de thans bestreden beslissing geen tijd meer had om een rechtsmiddel aan te wenden tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 31 januari 2017 (bijlage 26quater).

3.3.2.3. Middels het tussenarrest van 24 februari 2017 (RvV 24 februari 2017, nr. 182 939) werd naar aanleiding van het eerste middel passend rechtsherstel geboden aangezien hierin het volgende werd gesteld:

*“(...) de betekening van het thans bestreden bevel met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) (heeft) een invloed (...) op de tijdspanne waarover hij beschikt om een eventueel schorsend beroep in te kunnen stellen tegen de (...) beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze tijdspanne wordt door toedoen van de betekening van de bestreden beslissing immers beperkt tot de termijnen uit artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.*

*Ter vrijwaring van de effectiviteit van de rechtsmiddelen waarover verzoeker beschikt, in het bijzonder de mogelijkheid om een beroep met schorsende werking in te stellen tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), komt het passend over de*

*behandeling van de zaak uit te stellen tot verzoeker een dergelijk beroep heeft ingesteld of tot de termijn hiervoor verstreken is."*

De termijn om door middel van een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring gecombineerd met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen een beroep met schorsende werking in te stellen liep af op 27 februari 2017. Op die datum werd voor verzoeker geen vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring op de rol gezet en werd uiteraard evenmin een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen ingediend.

Verzoeker kan bijgevolg geen belang meer doen gelden bij zijn eerste middel.

3.3.2.4. In een tweede middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

*"Verwerende partij nam op 31 januari 2017 een beslissing bijlage 26quater. De bijlage 26quater werd afgeleverd zonder beslissing tot vasthouding. De beslissing was dan ook op zich niet vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging en kon niet geschorst worden om uiterst dringende noodzakelijkheid.*

*De bestreden beslissing is wel vatbaar voor een gedwongen tenuitvoerlegging, gezien Ze met een beslissing tot vasthouding gepaard gaat. De bestreden beslissing is de eigenlijke beslissing die de overdracht naar Italië vatbaar maakt voor een gedwongen uitvoering. Verzoeker voert om voorliggend verzoekschrift dan ook middelen aan tegen een gedwongen overdracht naar Italië.*

*Verwerende partij laat na de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer Naar Italië degelijk te onderzoeken, rekening houdend met de algemene situatie in dat land, om zo correct te beoordelen of ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Italië systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, en of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.*

*Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).*

*Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de*

*verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).*

*Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming-dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.1 Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).*

*Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van*

bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. JEHRM 21 januari 2011 M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling-beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM-4-december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons J Zweden, §§75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en Verenigd Koninkrijk, § L0.7). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Bovendien moet dit onderzoek volgens het EHRM, gezien de delicate en evolutieve situatie in Italië, met grote voorzichtigheid gebeuren en op basis van een volledige, rigoureuze en geactualiseerde informatie (EHRM, 4 november 2014, arrest Tarakhel t. Zwitserland).

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing wat betreft de onthaal- en opvangmogelijkheden in Italië niet afdoende, en voerde geen zorgvuldig onderzoek naar de opvangsituatie. Zo maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een te optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië.

2. In de eerste plaats maakt verwerende partij zich schuldig aan een selectieve lezing van de bronnen die ze aanhaalt, en schetst ze een te optimistisch beeld van de opvangcrisis in Italië

2.1. Betreffende toegang tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem bij aankomst in Italië

De verwerende partij haalde aan in de bestreden beslissing dat verzoeker toegan zal hebben tot de asielprocedure en het daaraan gelinkte opvangsysteem.

Verzoeker betwist niet dat hij recht heeft om bij aankomst zijn asielaanvraag in te dienen maar verschillende recente rapporten wijzen op de vaak lange wachttijden voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend bij hun eerste passage door Italië. Een recent rapport van de Swiss Refugee Council (SFH) haalt aan als volgt:

*"Asylum seekers sometimes have to wait a long time until they get a first appointment (fotosegnalamento). This also applies to Dublin returnees who did not apply for Asylum in Italy before they were transferred. In Rome, the waiting period can be up to one month. During this time, applicants have no identification and no access to reception or accommodation."*(stuk 7, p.18).

Verwerende partij stelde dat het SPF-rapport enkel de situatie aankaart in Rome en Milaan en dus niet representatief zou zijn voor het hele Italiaanse grondgebied. Verwerende partij garandeert echter niet dat Verzoeker niet naar Rome of Milaan zou teruggevoerd worden en baseert zich ook niet op recent rapporten die aantonen dat de situatie in de rest van Italië beter is. Het meest recent AIDA-rapport, waarnaar verwerende partij ook in de bestreden beslissing verwijst, handelt zonder twijfel wel over de situatie van heel Italië.

Uit het Aida rapport blijkt in elke geval dat het fenomeen van lange wachttijden zich niet beperkt tot Rome en Milaan. Het stelt dat de toegang tot de reguliere opvang (voor nieuwe aanvragers) weken of zelf maanden vertraging kan oplopen:

*"according to the practice recorded until the end of September 2015, even though by lax asylum seekers are entitled to material reception conditions immediately after claiming asylum and the "fotosegnalamento" (fingerprinting), they may access accommodation centres only after their formal registration ("verbalizzazione"). This implies that, since the verbalizzazione can take place even months after the presentation of the asylum application, asylum seekers can face obstacles in finding alternative temporary accommodation solutions. Due to this issue, some asylum seekers lacking economic resources are obliged to either resort to friends or to emergency facilities or to sleep on the streets"* (stuk 8, p.62)

Volgens een recent rapport van Artsen zonder grenzen bedraagt de gemiddelde wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing van een opvangplaats gemiddeld anderhalve maand, met pieken tot wel drie maanden, (stuk 9, p, 11)

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit het door verwerende partij zelf aangehaalde AIDA rapport blijkt dat zelfs tijdens de periode dat de specifieke opvang voor Dublin-terugkeerders nog werkzaam

was, het voorviel dat geen opvangplaats kon worden gevonden en noodgedwongen zelf alternatieve verblijfplaatsen dienden te zoeken:

"However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements " (stuk 8, p.64)

De mensonwaardige omstandigheden waarin asielzoekers terechtkomen indien ze noodgedwongen in dergelijke zelf-georganiseerde informele verblijfplaatsen moeten verblijven, worden uitgebreid besproken in het reeds aangehaalde rapport van Artsen zonder grenzen.

Ook het SFH-rapport schetst geen rooskleurig beeld van deze alternatieve opvangvoorzieningen.

The living conditions for asylum seekers and refugees in squats, slums and on the street are abysmal. They live on the margins of society without any prospect of improving their situation. Their everyday life consist of covering their basic needs, such as searching for food and a place to sleep " (stuk 7 P-45)

Een voorbeeld van deze alternatieve opvang is het Selam Palace in Rome.

"Many residents of Selam Palace have protection status in Italy, but Dublin returnees also live there". (stuk 7, p.42)

A major problem is the lack of drinking-water in the building . Residents are therefore forced to buy mineral water. This is expensive, unpractical and unecological. As the building is situated on the outskirts of the city, residents have to make a considerable effort if they want to eat in a charity-run cafeteria in the city centre. They can only do this once a day at most due to the long distances in Rome. Poor nutrition due to a lack of money and insufficient knowledge of available food in Italy often lead to health-related problems.

according to Cittadini del Mondo. People often suffer from bone and muscular problems as well as respiratory diseases." (stuk 7, p. 42-43)

Dat het niet uitzonderlijk is dat asielzoekers zich moeten begeven naar de straat of een dergelijk alternatief opvangcentrum, kan afgeleid worden uit de volgende passages van het SFH-rapport:

"Especially in Rome, a large number of asylum seekers and people with protection status live in squats and slums." (stuk 7, p.42-43)

"Many asylum seekers and people with protection status in Rome are homeless " (stuk 7, p.44)

Verwerende partij haalt tot slot ook aan dat in de luchthavens ngo's werkzaam zijn die de Dublin-terugkeerders helpen bij hun aankomst. Uit het SFH-rapport blijkt nochtans dat deze hulp verre van optimaal is.

"In Rome, the responsible NGO has changed almost every year in recent years due to the way contracts are awarded, while in Milan, the same NGO has been in place for years. This is particularly problematic when a new receives a mandate, as it must first find its feet and knowledge is wasted. GUS reports that after its contract had expired, it even had to dismantle and remove the deckchairs it had installed." (stuk 7, p.23)

"According to GUS, the NGO at Rome Airport is informed a month in advance about the exact date and the expected number of transfers from other Dublin countries on a certain day. However, there is no definitive confirmation and no further information is given if the transfer does not take place on that day. for example if the person being transferred lodges a complaint against the Dublin decision in the other Dublin country or goes into hiding, or if the transfer does not take place for some other reason. In addition, the airport NGO is only given very little additional information about the person being transferred, If the person is particularly vulnerable due to physical or mental illness, this makes it more difficult to find adequate care and prepare for their special needs. What's more, the NGO is not always informed about the medical needs of arrivals." (stuk 7, p.23-24)

Bijgevolg moet geconcludeerd worden dat voor het hele Italiaanse grondgebied wachttijden voor opvang veelvoorkomend zijn. Verzoeker loopt dus een reëel risico om bij aankomst in Italië zich te moeten beroepen op de alternatieve, niet door de staat georganiseerde opvangmogelijkheden of op straat te leven. Verwerende partij liet na in de bestreden beslissing dergelijke wachttijden te vermelden en garanties te bieden dat Verzoeker een snelle toegang zou hebben tot het opvangnetwerk.

### 3.2 Betreffen de kwaliteit en capaciteit van de opvang zelf

Er zijn inderdaad theoretisch een aantal opvangmogelijkheden in Italië aanwezig voor het profiel van verzoeker. In de praktijk blijkt uit het recente SFH-rapport echter dat deze opvangmogelijkheden niet aan de vraag te kunnen voldoen en zijn de bestaande opvangplaatsen van ondermaatse kwaliteit. Deze opvangmogelijkheden worden hier verder overlopen.

2.2.1 Eerst en vooral kunnen Dublin-terugkeerders in Italië niet langer meer gebruik maken van speciaal voor hen ingerichte opvangplaatsen. Het reeds geciteerde rapport van SFH stelt het volgende:



*"The FER projects set up specifically to accommodate people returned to Italy under the Dublin Regulation expired in summer 2015 without replacement. Subsequent projects under the current EU fund AMIF should come into force in August 2016, according to Gus. The project is scheduled to last 24 months (stuk 7, p.26)*

De tijdelijke plaatsen die specifiek werden ingericht om personen die in het kader van de Dublin-verordening door Italië werden terug- of overgenomen zijn momenteel dus niet meer open.

Deze vaststelling bracht uw Raad er recent toe een beslissing van verwerende partij volgens dewelke Dublin-terugkeerders nog steeds terecht konden in specifiek voor hen ingericht opvangplaatsen te vernietigen (RvV nr 169 039 van 3 juni 2016).

Het rapport spreekt inderdaad van fondsen die nieuwe opvangplaatsen voor Dublin-terugkeerders zouden moeten creëren. Ondertussen zijn we echter meer dan een jaar verder na de sluiting van deze opvangplaatsen, en zijn deze blijkbaar nog steeds niet geopend. Verzoeker zal hierin dus niet terecht kunnen.

Bijgevolg moeten Dublin-terugkeerders sinds juni 2015 beroep doen op het reguliere opvangnetwerk. Dit wordt ook door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

Verwerende partij wijst er echter op dat het AIDA-rapport "geen gewag maakt van problemen ter zake". Verwerende partij voerde echter geen grondig bijkomend onderzoek naar dit regulier opvangnetwerk, en concludeert op onzorgvuldige wijze dat verzoeker wel terecht zal kunnen in het reguliere opvangnetwerk.

In de volgende paragrafen wordt dit reguliere opvangnetwerk en zijn tekortkomingen besproken.

2.2.2. Het CAS opvangsysteem is georganiseerd als 'emergency reception centres'. Het is een opvangnetwerk dat niet enkel voorzien is voor Dublin-terugkeerders. Het is wel een opvangplaats waar de meeste Dublin-terugkeerders terechtkomen zoals het rapport van SFH aanhaalt in volgende paragrafen: "Asylum seekers who are returned to Italy under the Dublin III Regulation usually find accommodation in a CAS or another first-stage reception centre." (stuk 7, p.26)

"People who are transferred to Rome under the Dublin III Regulation and whose asylum application is dealt with by the Questura of Rome are usually accommodated in CAS centres." (stuk 7, p.29)

Verwerende partij maakt in haar beslissing m.b.t. verzoeker geen enkele specifieke verwijzing naar dit opvangsysteem (buiten in een korte verwijzing dat ex toekomstplannen zijn om dit systeem te vervangen) en evalueert niet de situatie in dit opvangsysteem. Verzoeker heeft nochtans, zo blijkt uit het SFH rapport, de grootste kans om in dergelijk opvangcentrum terecht te komen.

De kwaliteit van deze opvang laat ver aan de wensen te over zo blijkt uit volgende paragrafen van het SFH rapport:

"The majority (72 percent) of places in the accommodation system are in CAS centres; however there is no publicly available list of centres and their funding and mandates are intransparent. Neither are there any clear national guidelines. CAS are run by various institutions, including municipalities, private organisations and NGOs. Management often lacks experience in dealing with asylum seekers. Many centres are very remote, overfull and unsuitable. There are also reports of very poor hygienic standards. Due to the dramatic increase in the number of centres and constant changes to management staff are often unqualified and/or overworked" (stuk 7, p. 28-29)

"CAS centres are contracted out every six months: the resulting financial insecurity

hinders the establishment of good, sustainable projects. To be awarded a contract,

operators apply together with an accommodation (unlike contracts for Centri governativi di prima accoglienza), "which means that both the management and location can change." (stuk 7, p.29)

Asielzoekers en Dublin-terugkeerders zoals, verzoeker lopen bovendien grote kans om een zeer lange tijd in deze ongewenste situatie te verblijven. Het CAS opvangnet is in de praktijk geen tijdelijke verblijfplaats voor mensen als Verzoeker. Dat bewijst ook het volgend fragment:

"Theoretically, new arrivals should only stay in a CAS for a short time until accommodation can be found in a SPRAR. However, as the SPRAR system does not have sufficient places, most people stay in CAS for longer or for the whole duration of their asylum procedure. There used to be a maximum duration for a stay in a CAS but this restriction was lifted. People can stay in a CAS centre at least until their asylum request has been approved or rejected. If the person appeals against a rejection of their asylum application, they are given the same status as an asylum seeker and can

also stay in the centre. However, in some CAS centres, people have to leave

15 days after receiving their asylum decision. In these cases, there is a high probability that they will end up on the street" (stuk 7, p.29)

2.2.3. De verwerende partij verwijst wel in haar beslissing specifiek naar de SPRAR opvang. Dit is onderdeel van de 'second stage reception' opvang en Dublin-terugkeerders kunnen hier inderdaad tot toegelaten worden. Deze opvangplaatsen

staan echter niet enkel open voor Dublin-terugkeerders. Meer nog, Dublin-terugkeerders maken een heel klein deel uit van het totaal aan personen die in SPRAR opvang verblijven.

*"In 2014, only around four percent of people accommodated in the SPRAR system were Dublin cases."* (stuk 7, p.33)

Het lage aantal van Dublin-terugkeerders in deze opvangplaatsen is omdat de prioriteit bij andere groepen ligt. Zo wordt voorrang verleend aan personen die hun asielaanvraag positief beantwoord zien en aan kwetsbare personen:

*"SPRAR was instructed by the Ministry of the Interior to give priority to integrating people from first-stage reception centres who had been granted asylum into the SPRAR system in order to free up accommodation places in the CAS centres for new asylum seekers"* (stuk 7, p.35)

*"Vulnerable people are also given priority."* (stuk 7, p.35)

Bovendien kamt de SPRAR opvang met grote tekorten in het aantal plaatsen.

*"Despite a considerable increase in the number of beds, the capacity in SPRAR centres is insufficient. Therefore, many people never have access to a second-stage reception centre "* (stuk 7, p.14)

De verwerende partij verwijst naar de uitbreiding van het aantal plaatsen in het SPRAR-netwerk. In het aangehaalde SFH-rapport wordt dit ook aangehaald en verzoeker wil dan ook zeker niet beweren dat Italië geen inspanningen doet om de ondercapaciteit aan te pakken. Dit verandert echter niets aan de conclusie dat er ondanks de extra inspanningen, nog steeds onvoldoende bedden zijn.

*"However, it is still not enough by far, considering that people in the 92 000 places in first-stage reception centres are theoretically waiting to be given a place in the SPRAR system. As SPRAR has far fewer places than CAS, SPRAR centres are normally always full and places can only be allocated to a small number of asylum seekers and beneficiaries of protection."* (stuk 7, p.34)

Het SFH-rapport concludeert mbt de kans om opgevangen te worden in SPRAR opvang als volgt

*"Allocation seems to be random and, in a certain sense, a matter of luck."* (stuk 7, p.38)

Naast het feit dat verzoekers hem een zeer kleine kans geeft om een plaats in een SPRAR te verkrijgen is de kwaliteit van dergelijke opvang ook sterk achteruit gegaan door het stijgend aantal bedden.

*"The SPRAR system offers good support for those who can find a place."*

However, because of the dramatic increase in the number of places, it is impossible to ensure the same high quality standards as when there were fewer places (stuk 7, p.38)

Door enkel te verwijzen naar het feit dat er meer plaatsen bijgekomen zijn in het SPRAR opvangnetwerk, laat Verwerende partij na een grondige analyse te maken van de concrete situatie van Verzoeker en de kwaliteit van deze opvangplaatsen.

Verzoeker is echter niet gebaat met goede intenties, maar met garanties en resultaten.

Dit is een nietszeggend argument, indien dit zich niet concreet vertaalt naar gegarandeerde opvangplaatsen.

2.2.4. Verder bestaat de kans dat Verzoeker terecht komt in CARA opvang.

De CARA opvangplaatsen blijven open tot wanneer de Regional Hubs in werking zijn (stuk 7, p.27). Het SFH-rapport wist het volgende te melden over de CARA opvangplaatsen:

*"These centres are often large and very remote. The quality varies considerably and integration measures therefore differ accordingly. Some are mass accommodation with little support"* (stuk 7, p.27)

Ook in de CARA opvangplaatsen verandert het management elke drie jaar waardoor uiterst belangrijke ervaring verloren gaat.

*"These centres are contracted out every three years. The building remains the same, but the management changes"* (stuk 7, p.28)

Het AIDA-rapport bevestigt:

*"CARA do not all offer the same reception services. Their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psychosocial assistance.255 Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.256 Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed.257 As mentioned above, LD 142/2015 provides for a monitoring system in reception centres by the Prefecture through the social services of Municipalities.258"* (stuk 8, p.65)

In fact, where there is no place available in neither SPRAR nor CARA, the Prefecture nevertheless sends asylum seekers to one of those structures, thereby exceeding their maximum reception capacity. As a result, this causes overcrowding and a deterioration of material reception conditions (see the section on Conditions in Reception Facilities). (stuk 8, p.65)

Ook deze soort opvangplaatsen vergeet Verwerende partij te analyseren en ook m.b.t. deze opvangplaatsen worden meerdere tekortkomingen vastgesteld door recente rapporten.

*Bijgevolg, als de Verzoeker het geluk heeft om in een van de opvangsystemen terecht te komen (waarvoor hij geen garantie heeft gekregen van Verwerende partij), zal dat hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA opvang zijn. Verwerende partij liet na deze opvangsystemen zelfs te vermelden laat staan te analyseren. Een analyse van deze opvangsystemen doet besluiten dat er systematische tekortkomingen aanwezig zijn die ertoe kunnen leiden dat Verzoeker op een mensonwaardige manier behandeld wordt. In het door Verwerende partij wel aangehaalde SPRAR opvang komen weinig Dublin-terugkeerders terecht en ook hier geeft Verwerende partij niet de garantie dat Verzoeker in deze instanties zal terechtkomen. Door de toestroom aan asielzoekers en de voorkeur die op een andere groep ligt, lijkt de kans dan ook klein dat Verzoeker hier een verblijfplaats vindt. Bovendien, moet er zelfs dan gewezen worden op de tekortkomingen van dit opvangnetwerk, iets wat Verwerende partij ook nagelaten heeft. Verwerende partij heeft zich gelimiteerd tot het verwijzen naar de toekomstplannen van de Italiaanse overheid inzake opvang van asielzoekers ('zullen samengevoegd worden') en tot het verwijzen naar initiatieven ('meer plaatsen') zonder te kijken of het probleem (gebrek aan menswaardige opvang) daarmee is opgelost. De rapporten van SFH en AIDA werden door Verwerende partij fragmentarisch gelezen en de extra bronnen waarop Verwerende partij zich beroep zijn sterk verouderd.*

3. Ten tweede, en belangrijker nog, hield verwerende partij niet voldoende rekening met de massale instroom van nieuwe asielzoekers in Italië de laatste maanden. Deze zeer grote-toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.

*De update van het UNCHR van december 2016 geeft aan dat in 2016 181.436 asielzoekers toekwamen via de zee in Italië. Ten opzichte van 2015 is dit een toename van 18%. 78% werd opgevangen in tijdelijke infrastructuur.*

*Deze zeer grote toename van het aantal asielzoekers in Italië maakt de opvangcrisis in Italië enkel maar groter.*

*Verwerende partij hield met deze massale toestroom van nieuwe asielzoeker in Italië geen rekening. Het vermeldde deze toestroom enkel kort en besloot dat hieruit verzoeker nog altijd niet zelf kan kiezen in welke lidstaat hij zijn asielaanvraag indient. Verwerende partij had echter meer rekening moeten houden met deze massale toestroom als deze logischerwijze gevolgen heeft voor de capaciteit en kwaliteit van de aanwezige opvang.*

*Ondanks het feit dat verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn van de massale toestroom van migranten in Italië, wordt hiermee totaal geen rekening gehouden in de bestreden beslissing. Dit vormt dan ook een duidelijke schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verwerende partij stelde de bestreden beslissing niet op landeninformatie die voldoende up-to-date is, ondanks het feit dat ze alle nodige rapporten in handen had of diende te hebben.*

*Door geen rekening te houden met de massale toestroom van nieuwe asielzoekers in Italië in 2016, waardoor het reeds overbelaste asiel- en opvangsysteem nog verder onder druk kwam te staan, ging verwerende partij uiterst onzorgvuldig te werk, en werd de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden. Het is alom bekend dat Italië reeds sinds 2014 ernstige problemen heeft met betrekking tot de opvangcapaciteit, en dat de Italiaanse overheid grote moeilijkheden om de menselijke waardigheid van asielzoekers te garanderen kent. Door de massale toename van asielzoekers sindsdien, zijn de problemen hieromtrent enkel maar toegenomen. Hierdoor zijn er ernstige aanwijzingen op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.*

*Gezien de problematische situatie in Italië, had verwerende partij voor verzoeker schriftelijke garanties moeten vragen aan de Italiaanse overheid aangaande een correcte behandeling van zijn asielprocedure en de mogelijkheid tot opvang. Deze garanties ontbreken echter compleet. Italië werd verwerende partij ging uiterst onzorgvuldig te werk door de bestreden beslissing te nemen zonder voorafgaandelijk individuele garanties voor verzoeker te vragen aan de Italiaanse autoriteiten."*

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, het AIDA-rapport 'Country-report Italy' van december 2015, een internetdocument van Médecins sans Frontières van 12 april 2016 en een internetdocument van UNHCR van december 2016 toe (Verzoekschrift, bijlagen7-10).

3.3.2.5. Artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest. Deze verdragsbepalingen luiden als volgt:

*"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen."*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de

omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas

van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. v. Zweden).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 21 december 2011 in de zaak N.S./Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het *“verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”* – artikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-III-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Dublin-III-Verordening bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Dublin-III-Verordening tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

*“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke*

*lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”*

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin-III-Verordening, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Italië.

3.3.2.6. Verzoeker houdt in zijn tweede middel een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting over de rechtspraak van het EHRM op grond waarvan niet kan worden vastgesteld of er in het specifieke geval van verzoeker sprake zou zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.7. Daarnaast stelt verzoeker dat de gemachtigde van de staatssecretaris een te optimistisch beeld schetst van de opvangcrisis in Italië. Hierbij verwijst verzoeker in de eerste plaats op de toegang tot de asielprocedure en het opvangsysteem, waarbij hij de lange wachttijden voor Dublin-terugkeerders in Rome aanhaalt die zouden blijken uit het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 en het AIDA-rapport van december 2015, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Verzoeker wijst ook op recente informatie van Médecins sans Frontières van april 2016 waaruit zou blijken dat de wachttijd tussen de eerste registratie en de effectieve toewijzing gemiddeld anderhalve maand zou bedragen.

3.3.2.8. Specifiek met betrekking tot de situatie in Rome wordt in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 januari 2017 op grond van het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, dat overigens ook door verzoeker als bron wordt gehanteerd, gesteld dat niet blijkt dat Dublin-terugkeerders *“geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”* In algemene zin concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing van 31 januari 2017 het volgende: *“(…) We zijn dan ook van oordeel dat lezing van beide rapporten geenszins doet besluiten dat personen, die onder de bepaling van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren.”* Verzoeker maakt in zijn middel niet concreet aannemelijk dat de situatie waarbij er door Dublin-terugkeerders eventuele wachttijden moeten worden doorlopen en tijdelijke opvang moet worden gezocht in de *“alternatieve opvangvoorzieningen”* die hij beschrijft, alvorens ze in het reguliere opvangnetwerk terechtkomen, een *“level of severity”* bereikt die voldoet aan de drempels die het EHRM in zijn rechtspraak hanteert (EHRM, 6 juni 2013, *Mohammed v. Austria*, nr. 2283/12, §94) om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

3.3.2.9. Met betrekking tot de kwaliteit van de opvang in Italië in zijn geheel beklaagt verzoeker zich op grond van de rapporten over de ondermaatse capaciteit en kwaliteit van de opvang en meer specifiek over het zogeheten CAS-opvangsysteem, de SPRAR-opvangstructuur en de CARA-opvangcentra.

3.3.2.10. De Raad stipt aan dat verzoeker zich baseert op dezelfde rapporten dan de gemachtigde van de staatssecretaris, maar hierbij uit het oog verliest dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn

beslissing van 31 januari 2017 ook volgende recente informatie van 19 oktober 2016 heeft betrokken: *“Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – “Associazione nazionale Comuni Italiani”) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country” zie <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>).”* In zijn middel weerlegt verzoeker nergens deze concrete overwegingen op grond van meer recente rapportage. Verzoeker toont dus niet aan dat de klachten die hij heeft ten aanzien van het opvangsysteem op vandaag nog actueel zijn. Vervolgens dringt zich de vaststelling op dat verzoeker in zijn middel beweert dat hij *“hoogstwaarschijnlijk in een CAS of CARA-opvang”* zal terechtkomen die systeemfouten zou vertonen, waardoor zijn betoog, dat vooral gebaseerd is op uittreksels uit het AIDA-rapport van december 2015 en het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016, eerder hypothetisch overkomt. Uit het OSAR/SFH-rapport van augustus 2016 blijkt immers dat ‘Dublin-terugkeerders’ meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de *“Centri governativi di prima accoglienza”* (de voormalige CARA-centra) (p. 15). Dit rapport maakt weliswaar gewag van punctuele problemen, maar hieruit blijkt geen systemisch falen dat een afzien van een overdracht op grond van artikel 3 van het EVRM zou rechtvaardigen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij zijn beoordeling volgende rapporten hanteerde, waarvan een kopie in het administratief dossier is opgenomen: *“Christopher Chope (lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa), “L’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”, Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; “Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries”, AIDA, 09.09.2014; UNHCR, “Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”, juli 2013; “Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; “Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap”, Brussel, 01.10.2015. Recent bronnen zijn het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database” (Maria de Donato, “Asylum Information Database - National Country Report - Italy”, up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (“Schweizerische Flüchtlingshilfe” -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”, Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd.”* Op grond van het geheel van deze informatie concludeert de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“bronnen, die de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.”* Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de actuele situatie in Italië, in haar geheel beschouwd, zou kunnen worden aangemerkt als een systemisch falen zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM of het HvJ, waardoor de Dublin-overdracht van een asielzoeker naar Italië automatisch een inbreuk zou uitmaken op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

3.3.2.11. Verzoeker stelt ook dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de massale instroom van nieuwe asielzoekers de laatste maanden. Verzoeker verwijst hierbij naar een document van het UNHCR waarin wordt gesteld dat er in 2016 181.436 migranten toekwamen (Verzoekschrift, bijlage 10) waaruit hij concludeert dat de opvangcrisis alleen maar groter wordt.

3.3.2.12. De Raad is van oordeel dat de stelling van verzoeker een aantal fundamentele redeneerfouten vertoont. In de eerste plaats dient te worden aangestipt dat niet alle migranten die in Italië via de Middellandse Zee arriveren zich als asielzoeker manifesteren, waardoor het aantal migranten dat op de

Italiaanse grondgebied arriveert gedurende 2016 niet automatisch kan worden gelijkgesteld met het aantal asielzoekers dat opvang behoeft. De elementen die verzoeker aanbrengt zijn dus niet van aard om de vaststelling te uit de bestreden beslissing te weerleggen dat uit de rapporten blijkt dat het opvangnetwerk aanzienlijk werd uitgebreid. Op grond van het AIDA-rapport van december 2015 wordt in de beslissing van 31 januari 2017 vastgesteld dat *"Dublin terugkeerders' intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake"*. Er kan de gemachtigde van de staatssecretaris op dit punt dan ook geen onzorgvuldigheid worden verweten.

3.3.2.13. Specifiek met betrekking tot de persoonlijke situatie van verzoeker blijkt in de eerste plaats uit de Eurodac-resultaten in het administratief dossier dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen in Taranto op 24 augustus 2016, maar hieruit blijkt niet dat hij in Italië een asielaanvraag zou hebben ingediend. Bijgevolg was de Opvangrichtlijn niet op hem van toepassing waardoor hij zich niet op persoonlijke ervaringen kan baseren in het kader van de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Vervolgens dient te worden aangestipt dat aan verzoeker tijdens zijn zogeheten Dublin-interview van 28 oktober 2016 werd meegedeeld dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Er werd hem gevraagd of hij redenen had, *"met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §14 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen"*. Verzoeker antwoordde dat hij geen probleem heeft met Italië, maar in België wil blijven (Dublin-interview, 28 oktober 2016, vraag 33). Op de vraag of er specifieke redenen waren waarom hij precies in België een asielaanvraag wilde indienen, antwoordde verzoeker het volgende: *"Ik koos voor België omdat ik een journalist ken die vaak naar België komt (Elias) Hij vertelde mij geode dingen over België. Ik koos ook voor België vanwege het voetbal."* (Dublin-interview, 28 oktober 2016, vraag 31). Tenslotte verklaarde verzoeker *"geen problemen met (...) gezondheid"* te hebben (Dublin-interview, 28 oktober 2016, vraag 32). Ook thans in zijn verzoekschrift maakt verzoeker niet in het minst aannemelijk dat hij een kwetsbaar profiel zou hebben waardoor een overdracht naar Italië eventueel problematisch zou kunnen zijn. Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn beslissing van 31 januari 2017 rechtsgeldig het volgende overwegen: *"De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen."* Het standpunt van verzoeker in fine van zijn middel dat er aan de Italiaanse autoriteiten individuele garanties gevraagd zouden moeten worden, kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.3.2.14. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen wijst de Raad tenslotte op een aantal relatief recente beslissingen inzake ontvankelijkheid van het EHRM waarbij werd bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). Specifiek met betrekking tot de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, heeft het EHRM recent beslist dat dit geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 15, 34 en 36). De Raad concludeert dat verzoeker helemaal geen kwetsbaar profiel aantoonde waardoor hij er geenszins in slaagt te overtuigen dat er zich thans een ander oordeel zou opdringen.

3.3.2.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat geen inbreuk aannemelijk werd gemaakt op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel uiteengezet dat ontleend is aan de schending van een door het EVRM gewaarborgd grondrecht. In de huidige stand van het geding worden de in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet verder onderzocht, aangezien, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel



### 3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

### 3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing zal verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkenen.*

*Verzoekster wenst te wijzen op de rechtspraak van de Raad van State waarin gesteld wordt dat een mogelijk nadeel voldoende is.*

*Verzoeker zal bij uitvoering van de bestreden beslissing ten eerste een effectief rechtsmiddel worden ontnomen tegen de beslissing tot weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), waardoor zijn asielprocedure onherroepelijk zal moeten worden verdergezet in Italië.*

*Verzoeker zal-bovendien bij uitvoering van de bestreden beslissing blootgesteld worden aan een mensonwaardige en vernederende behandeling in Italië als Dublinterugkeerder, gezien hij menswaardige opvang zal ontberen wat zoals hierboven reeds aangehaald werd een schending vormt van artikel 3 EVRM. Gezien artikel 15, tweede lid EVRM geen enkele afwijking toestaat op artikel 3 EVRM, werd een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.*

*De uitvoering van de bestreden beslissing houdt bijgevolg duidelijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in.”*

3.4.2.2. De vordering tot schorsing moet een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de

verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

3.4.2.3. Verzoeker koppelt zijn nadeel blijkbaar in de eerste plaats aan de in haar eerste middel aangevoerde schending van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 31 januari 2017.

3.4.2.4. De Raad merkt op dat verzoeker ondanks het tussenarrest van de Raad van 24 februari 2017 heeft verzuimd om binnen de door de wet voorziene termijnen gebruik te maken van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen om een beroep met schorsende werking in te dienen tegen de beslissing van 31 januari 2017. Degene die aanvoert dat hij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet zijn houding aanpassen aan zijn bewering. Het feit dat er thans geen schorsend beroep meer kan worden ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 januari 2017 is mede te wijten aan zijn eigen houding (cf. RvS 20 mei 2014, nr. 227 483).

3.4.2.5. Verzoeker koppelt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervolgens aan de in het tweede middel aangevoerde schendingen van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest omdat hij zal worden onderworpen aan een *“mensonwaardige en vernederende behandeling in Italië als Dublinterugkeerder, gezien hij menswaardige opvang zal ontberen”*.

3.4.2.6. De Raad stelt vast dat dit middel niet ernstig werd bevonden zodat de loutere verwijzing ernaar niet volstaat om hieruit een ‘evident’ moeilijk te herstellen ernstig nadeel te kunnen puren zoals hierboven bedoeld.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

#### 4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

F. TAMBORIJN